

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΝΤΟΥΛΙΔΗΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Ευάγγελος Μαντουλίδης γεννήθηκε το 1938 στα Αλώνια Πιερίας. Ήρθε στη ζωή σε εποχές ιδιαίτερα δύσκολες. Η υφήλιος σε δύο χρόνια θα ξαναζούσε τον επιύαλτη ενός παγκόσμιου πολέμου, αυτή τη φορά ακόμα πιο φονικού και καταστροφικού. Στην ελληνική κοινωνία η φτώχεια κυριαρχούσε. Εκτός από το γενικότερα δύσκολο κλίμα, είχε την ατυχία να βιώσει και προσωπικές δυσκολίες και δυστυχίες.

Το 1942 και στην τρυφερή ηλικία των τεσσάρων ετών μένει ορφανός από πατέρα. Ο πατέρας του Δημήτρης Μαντουλίδης από τον Πόντο εργαζόταν ως κουρέας και ήταν ένας έντιμος άνθρωπος που έχαιρε μεγάλης εκτίμησης. Σε ηλικία τριάντα τριών ετών στο δρόμο για την Πάτρα, όπου πήγαινε για να καταταγεί, προσβλήθηκε από καλπάζουσα φυματίωση και πέθανε.

Η μητέρα του Παρασκευή μένει μόνη με τρία παιδιά, τον ίδιο και τις δύο μεγαλύτερες αδερφές του, τη Βαλεντίνη και την Ελευθερία. Το 1946 οι αντάρτες καταλαμβάνουν το σχολείο του χωριού και η χήρα μητέρα τολμά να μετακινηθεί στη Θεσσαλονίκη. Σε ηλικία οκτώ ετών ο Ευάγγελος γράφεται στην Α΄ τάξη του Δημοτικού.

Τα πρώτα χρόνια στη Θεσσαλονίκη ήταν κάτι παραπάνω από δύσκολα, ήταν μαρτυρικά για την ορφανή από πατέρα τετραμελή οικογένεια. Η μητέρα του ξενόπλενε σε πλούσια σπίτια και –στην κυριολεξία– με τα αποφάγια που τους έδιναν έτρεφε τα παιδιά της. Τα Χριστούγεννα, το Πάσχα και τα καλοκαίρια η οικογένεια πήγαινε στο χωριό. Εκεί τουλάχιστον μπορούσαν να χορταίνουν το ψωμί, το γάλα, το βούτυρο και τα φρούτα. Και τα τρία αδέρφια εργάζονταν στα καπνά κατά τους καλοκαιρινούς μήνες και έτσι μπορούσαν να συγκεντρώσουν κάποια χρήματα για τα ρούχα και τα παπούτσια του χειμώνα. Μετά από χρόνια η μητέρα του κατάφερε να βρει δουλειά στην ΕΒΕΜ, εργοστάσιο που έκανε λαστιχένια και πάνινα παπούτσια. Τα πράγματα είχαν κάπως αρχίσει να καλυτερεύουν για την οικογένεια. Παράλληλα, άρχισε κι ο ίδιος να δουλεύει πουλώντας κουλούρια, όταν ήταν απογευματινός στην Ε΄ Δημοτικού. Με αυτόν τον τρόπο κατάφερε να βγάζει κάποιο μεροκάματο. Επίσης, στις ζεστές περιόδους και όσο η οικογένεια παρέμεινε στη Θεσσαλονίκη, πουλούσε πάγο από σπίτι σε σπίτι για τα ψυγεία των νοικοκυριών, μιας και τότε δεν υπήρχαν ηλεκτρικά ψυγεία.

Τελείωσε το Δημοτικό και το Γυμνάσιο με δανεικά βιβλία από μαθητές μεγαλύτερων τάξεων. Εντωμεταξύ η μεγαλύτερη αδερφή του είχε βρει δουλειά στο ίδιο εργοστάσιο που εργαζόταν και η μητέρα του. Τα χρόνια της πείνας φαίνεται ότι είχαν παρέλθει. Στην τότε ογδόη τάξη του Ε΄ Γυμνασίου αποφάσισε, όπως και οι περισσότεροι, να πάει σε φροντιστήριο, για να προετοιμαστεί για τις εισαγωγικές εξετάσεις του Πανεπιστημίου. Στόχος του ήταν η Φιλολογία και η Νομική. Επειδή, όμως, τα χρήματα της οικογένειας δεν επαρκούσαν, αποφάσισε να σταματήσει το φροντιστήριο. Ο φιλόλογος-φροντιστής κ. Βασίλης Κωνσταντινίδης -προς τιμήν του- δέχτηκε να συνεχίσει τα μαθήματα χωρίς χρήματα.

Το 1958 πετυχαίνει και στις δύο σχολές αλλά προτίμησε τη Φιλολογία.

Το 1963 κατατάχθηκε στο Στρατό και υπηρέτησε στον Έβρο ως γραφέας στο Πεζικό. Ένα χρόνο αργότερα, ως προστάτης της οικογένειας, απολύθηκε και εργάστηκε για πρώτη φορά ως καθηγητής. Αρχικά, εργάστηκε στο ιδιωτικό σχολείο των Λαγκαδικίων, έξω από τη Θεσσαλονίκη.

Την επόμενη χρονιά εργάστηκε για ένα μήνα στο ιδιωτικό σχολείο της Δέλλιου στη Θεσσαλονίκη και τον Οκτώβριο του 1965 προσλήφθηκε στο Κολέγιο Ανατόλια. Παράλληλα ήρθε και ο διορισμός του στην Ήπειρο, αλλά δεν πήγε, γιατί έπρεπε να μείνει στη Θεσσαλονίκη να φροντίσει τη μητέρα και την ελεύθερη αδερφή του.

Όντας καθηγητής στο Κολέγιο, ήταν συγχρόνως και συνεταίρος σε φροντιστήριο για Πανεπιστημιακές Σχολές. Ήταν, δηλαδή, παράλληλα και εργαζόμενος και εργοδότης, και έτσι γνώριζε πάρα πολύ καλά και τις δύο πλευρές.

Το 1973 παντρεύτηκε την Αικατερίνη Παττακού, καθηγήτρια αγγλικής φιλολογίας από την Κρήτη. απέκτησαν μία κόρη, την Εύη και δύο γιους, το Δημήτρη και το Χρίστο-Απόστολο.

Το 1976 αποφάσισε να αφήσει το Κολέγιο και να ασχοληθεί μόνο με τα φροντιστήρια, παρά την επιμονή των Αμερικανών να μείνει στο σχολείο τους.

Το 1978 ίδρυσε και λειτούργησε το νηπιαγωγείο και το δημοτικό. Ξεκίνησε ένας προσωπικός Γολγοθάς δημιουργίας, στηριγμένος σε δάνεια, που αποκτήθηκαν με μεγάλη δυσκολία και με δυσβάσταχτα επιτόκια. Χάρη σε κάποιες πρωτοποριακές κινήσεις που εφάρμοσε, το σχολείο είχε μία καταπληκτική ανοδική πορεία και έγινε πολύ γνωστό για την ποιότητά του.

Το 1991 ιδρύονται και λειτουργούν το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Και τα νέα Εκπαιδευτήρια αγκαλιάστηκαν αμέσως με εμπιστοσύνη από τους γονείς της Θεσσαλονίκης. Με πολλή προσπάθεια και μεγάλες οικονομικές υποχρεώσεις δημιουργήθηκαν υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις. Από το Σεπτέμβρη του 2001 μάλιστα λειτούργησε 2ο Νηπιαγωγείο, 2ο Δημοτικό, 2ο Γυμνάσιο και 2ο Λύκειο λόγω μεγάλης προσέλευσης μαθητών.

Έφυγε απρόσμενα την άνοιξη του 2007. Το έργο του συνεχίζει με αφοσίωση η οικογένειά του.